

[Justitsministeren.]

faaet det Spørgsmaal forelagt, om der skulde foretages noget i Anledning af, at den ene af Doms mændene var Medlem af L. S., og straks har besvaret dette med et Nej. Justitsministeriet og Justitsministeren har, som nævnt, overhovedet intet anet om denne Sag, før Forespørgselen forelaa, og havde ingen som helst Grund til at blande sig i Rigsadvokatens Tilrettelæggelse eller Statsadvokatens Udførelse af en Injuriesag, og mindst da, naar denne Sag vedrørte Justitsministeren selv. Ej heller er der fra Rigsadvokaten eller fra Statsadvokat Thomsen selv rettet nogen Art af Henvendelse til mig. Jeg tror næsten, jeg tør sige, at jeg dengang personlig var mindre optaget af denne Injuriesag, end de fleste andre synes at have været, bl. a. vel fordi jeg vidste, at jeg overhovedet ikke havde foretaget noget af det, jeg blev beskyldt for.

Ja men, siger visse Blade, dit Ansvar ligger i hvert Fald deri, at Statsadvokaten efter hele din Indstilling maatte tro, at det var dig kærkomment, hvad han foretog sig. Nej, det kunde han ikke tro, og det har han heller ikke troet. Thi fra den første Dag, jeg blev Justitsminister i 1924, og til Dato har jeg altid fulgt det Princip, at enhver Embedsmand, der handler inden for sit eget Omraade, skal handle selvstændigt og uden Indblanding fra Justitsministerens eller Justitsministeriets Side. Det gælder Rigsadvokaten, og det gælder selvfølgelig fra mit Synspunkt i endnu højere Grad Statsadvokaterne, der sorterer under ham. Med dem konfererer jeg overhovedet aldrig; endsiges giver dem Anvisninger i de enkelte Sager; de har deres Ansvar, som jeg har mit, og saa længe der ikke foreligger Grund til Udfærdigelse af Cirkulærer, Instrukser eller lignende til dem, eller der foreligger konkrete Klager til mig over dem, er der ingen Embedsmand, der nogen Sinde har været Genstand for eller nogen Sinde vil blive Genstand for Indblanding eller nogen Art af Pression fra den nuværende Justitsministers Side, endsiges Indblanding af politiske Grunde. Dette gælder saavel Anklage- som Politi- og Fængselsmyndigheder. Jeg har selv tidligere i mange Aar været Embedsmand, og jeg har altid haft den Opfattelse, at jo mere selvstændigt den enkelte arbejdede, desto større blev hans

Ansvarsfølelse, og desto bedre var det for Helheden. Jeg tilbageviser derfor ganske den Betragtningssaaede, der ligger til Grund for Angreb af denne Art. De rammer mig overhovedet ikke, og det ved enhver Embedsmand, der har arbejdet sammen med mig i mange Aar.

Endnu skal jeg tilføje, at jeg foruden at beordre det nævnte Tjenestemandsförhör agter til samtlige Politimyndigheder her i Landet at udsende et Cirkulære af følgende Indhold:

„Ifølge Retsplejelovens § 66 finder de om Dommere givne Forskrifter om, i hvilke Tilfælde Dommeren skal eller kan vige sit Sæde, ogsaa Anvendelse paa Doms mænd. Som Følge heraf maa ingen medvirke som Domsmand i en Sag, naar nogen af de i Retsplejelovens § 60 nævnte Omstændigheder foreligger. Endvidere kan Parterne efter Retsplejelovens § 62 fremsætte Indsigelse mod en Domsmands Habilitet, naar andre Omstændigheder foreligger, som er egnede til at vække Tvivl om hans fuldstændige Upartiskhed. Afgørelsen af Habilitetsspørgsmaalet træffes af Retten, og Doms mændene deltager ikke i saadanne Afgørelser.

Justitsministeriet finder Anledning til at udtale, at Anklagemyndigheden, naar den i Medfør af Retsplejelovens § 98 a modtager Meddelelse om, hvem der er udtaget til Doms mænd i en Straffesag, ikke maa lade foretage Afhøringer eller lignende Undersøgelser med det Formaal at oplyse, om der for nogen af Doms mændene foreligger Inhabilitetsgrunde. Hvis Anklagemyndigheden ved eller har Formodning om, at der for en Domsmand foreligger Inhabilitetsgrunde, derunder at han ved sin tidligere Optræden har udvist en saadan personlig Fanatisme i religiøs, politisk eller anden Henseende, at han efter Sagens særlige Beskaffenhed skønnes uegnet til at medvirke som Domsmand i det foreliggende Tilfælde, bør Anklagemyndigheden rette Henvendelse herom til Retten. Spørgsmaalet bør, jfr. Retsplejelovens § 63, saa vidt muligt rejses før den mundtlige Forhandlings Begyndelse og helst saa betids, at en eventuel Udsættelse af Domsforhandlingen kan undgaaes.“

Hermed mener jeg at have besvaret Forespørgselen saa udtømmende og klart,